

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **D. A., nar. ...**, bez státní příslušnosti, PoS Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, zast. Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M. eur., advokátem se sídlem AK Nile House, Praha 8 – Karlín, Karolínská 654/2, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2016, čj. OAM-111/LE-BE02-K01-2015

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný správní orgán vydal dne 15. 2. 2016 rozhodnutí, kterým neudělil žalobci mezinárodní ochranu, s odkazem na ust. §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v pl. znění.

Ve včasné žalobě žalobce namítal porušení § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu ve spojení s §§ 2, 3 a 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve spojení s čl. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 (dále jen „kvalifikační směrnice“). Žalobce shledal porušení zákona o azylu v citovaných ustanoveních ve spojení se základními zásadami správního řízení, a to s požadavkem individualizace řízení a správního rozhodnutí a s povinností zjistit stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgán musí dbát, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu, zjistit všechny okolnosti věci, tedy ty, hovořící v neprospěch ale i ve prospěch toho, o jehož právech a povinnostech je rozhodováno. Správní orgán může hodnotit shromážděné podklady podle vlastního uvážení, je však povinen pečlivě přihlížet ke všemu, co vyšlo v řízení najevo a veškeré úvahy i skutečnosti je povinen uvést do vydaného rozhodnutí. Žalobce je přesvědčen, že v jeho věci žalovaný takto neučinil. K porušení zákona o azylu ve spojení s kvalifikační směrnicí pak žalobce uvádí, že žalovaný v jeho věci nepostupoval eurokonformním způsobem, neboť nezohlednil požadavky, plynoucí z jejího čl. 4. Nejvyšší správní soud přitom ve smyslu čl. 4 odst. 5 směrnice judikoval uplatnění zásady „v případě pochybností ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu“ s tím, že jsou-li dány skutečnosti, na jejichž základě lze předpokládat, že k porušení lidských práv a svobod žadatele o azyl došlo nebo dojít mohlo, s ohledem na jeho postavení ve společnosti, s přihlédnutím k jeho přesvědčení, názorům, chování atd., a správní orgán nemá dostatek důkazů o tom, že tomu tak nebylo nebo by ani v budoucnu být nemohlo, musí správní orgán takové skutečnosti zohlednit ve prospěch žadatele. NSS pak míní, že v situacích, na které čl. 4 kvalifikační směrnice dopadá, je nezbytné interpretovat relevantní ustanovení vnitrostátních právních předpisů, především § 3 správního řádu eurokonformním způsobem, popř. přiznat uvedenému článku směrnice přímý účinek. Žalobce má povinnost tvrzení, ovšem vzhledem k výše uvedenému je pak především na správním orgánu, aby zajistil všechny důkazy nezbytné pro řádné posouzení skutkového stavu. Žadatel má především na takové důkazy upozornit a při jejich získání poskytnout nezbytnou součinnost. Žalobce v uvedených souvislostech poukazuje dále na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, čj. 6 Azs 235/2004 a ze dne 24. 7. 2008, čj. 2 Azs 49/2008, a to se závěrem, že v dané věci nemůže být nedostatek důkazů přičítán nevěrohodnosti žalobce či účelovosti podané žádosti. Žalovaný pochybil, pokud řádně nezohlednil všechny azylově relevantní skutečnosti, které žalobce v průběhu správního řízení tvrdil a konzistentně uváděl a ani k nim neprovedl žádné důkazní prostředky. Ke konkrétním skutečnostem, svědčícím o nezákonnosti a nesprávnosti rozhodnutí žalovaného pak žalobce uvádí, že je přesvědčen, že splňuje podmínky § 12 zákona o azylu, kdy žalovaný nezohlednil, že žalobce má odůvodněný strach z toho, že z důvodu příslušnosti k ruské národnosti bude na území Předněstří pronásledován, a to v důsledku rozšiřujících se aktivit ukrajinských nacionalistických uskupení ze sousedící Ukrajiny. Povinností správního orgánu bylo v tomto směru prověřit a zhodnotit jednak situaci příslušníků ruské národnosti na území Předněstří, jednak jiná nebezpečí, která žalobci dle jeho výpovědi hrozila. Mezi významnými žalobce uváděl riziko válečného konfliktu vyvolaného z Ukrajiny přímo na území Předněstří a dále konfliktní situace, kterou sám na území prožil a která stála život jeho matku. Žalovaný rovněž nevyhodnotil oprávněnost odůvodněných obav žalobce z pronásledování z důvodu jeho příslušnosti k ruské národnosti. Na tyto osoby je i aktuálně velmi negativně pohlíženo a jsou často podrobovány šikanóznímu jednání ze strany orgánů státní správy. Tímto tvrzením žalobce se žalovaný vůbec nezabýval.

Nedostatečným způsobem se pak vyrovnal i s otázkou doplňkové ochrany ve vztahu k pobytu osob ruské národnosti v Přídněstří a probíhajícímu ozbrojenému konfliktu na Ukrajině. Žalobce proto navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení.

Z písemného vyjádření žalovaného ze dne 19. 4. 2016 plyne, že žalovaný s žalobními námitkami nesouhlasí, odkazuje na obsah správního spisu, zejména vlastní žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, jeho výpovědi, informace o zemi původu a samotné rozhodnutí ve věci. Žalovaný je přesvědčen, že postupoval řádně a v souladu se zákonem o azylu i správním řádem, ale i že neporušil čl. 4 kvalifikační směrnice, neboť zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil a opatřil si i potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, které považuje za zcela dostatečné. Žalobce dle přesvědčení žalovaného žádné azylově relevantní skutečnosti pro udělení mezinárodní ochrany nesdělil, nebyl členem žádné politické strany, organizaci či hnutí, veřejně politickou činnost nevyvíjel. Z informací o zemi původu je zřejmé, že Podněsterská moldavská republika je separatistickým regionem podporovaným Ruskou federací se zaměřením na ochranu zde žijících etnických Rusů, s vlastní měnou i armádou, proto o diskriminaci z národnostních důvodů pro ruský původ v případě žalobce se jednat nemůže. Sám žalobce neuváděl, že by byl v Podněstří nějakým způsobem pronásledován či diskriminován, a to ani z národnostních důvodů. Skutečnost, že by se měl v současné době rozšířit ozbrojený konflikt z Ukrajiny na Podněstří jsou nepodložené spekulace. Na území Podněsterské moldavské republiky v současnosti žádný válečný konflikt neprobíhá a tato v podstatě mezinárodně neuznaná republika ani nesousedí s ukrajinskou Luhanskou či Doněckou oblastí, kde je bezpečnostní situace stále vyhrocená. V žalobě zmiňované ohrožení z národnostních důvodů nelze podřazovat pod ohrožení pro příslušnost k určité sociální skupině, neboť se jedná o jinou kategorii ohrožených osob. Žalobce nebyl, dle přesvědčení žalovaného, zkrácen na svých právech, podmínky pro udělení mezinárodní ochrany nesplňuje a z uvedených důvodů proto správní orgán navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Ze správního spisu plyne, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice dne 10. 7. 2015, uvedl, že je bez státní příslušnosti, ruské národnosti, jeho rodiče již nežijí, je svobodný. Na zdejším území nemá žádné příbuzné. K dotazu správního orgánu na pobyt v posledních 10 letech žalobce uvedl, že do jara 2015 žil v Přídněstří v Tiraspolu, během května a června cestoval přes Rumunsko, Maďarsko a Slovensko do ČR, pas nikdy nevlastnil. Je pravoslavného vyznání, nikdy ani on, ani rodinní příslušníci nebyli politicky organizováni. Vojenskou službu nevykonával. Má základní vzdělání, v Moldavsku pracoval jako zedník. Vlast opustil v květnu 2015, v místě bydliště se začaly vytvářet jakési vojenské jednotky proti případnému útoku Ukrajiny, a protože žadatel v minulosti prožil bombový útok, při němž zahynula matka, otec byl voják a rodina měla informace o situaci v Doněcku, on sám rozhodně bojovat nechce. Nutili by ho, aby z patriotických důvodů bojoval a proto odjel. Jel na kole přes Rumunsko, Maďarsko a Slovensko do ČR, asi dva měsíce, bez pasu a peněz. O azyl v ČR žádá proto, že zde není válka, v podstatě je mu jedno, kde bude žít, pojedje třeba do Německa, pracovat může všude a jazyk pro něho nebude problém. V ČR je asi od 20. 6. 2015, nikde nepracoval, vždy někde zaklepal a prosil o jídlo. Přespál, kde se dalo, venku. Pracoval v klášteře, kde dostával i jídlo, žádné doklady nepotřeboval, kdyby ho zde nezadržela policie, o azyl by nežádal, jeho cíl byla Praha, kde by nelegálně pracoval,

ale dlouho by se nezdržel, chtěl pokračovat do Německa a žádat o azyl tam. Chce žít v zemi, kde není válka. Do vlasti se vracet nechce, je tam jiná mentalita a život, i jazyk je cizí, žil tam 15 let, je to pro něj cizí země. Jeho zdravotní stav je dobrý. **Dne 27. 8. 2015 byl s žalobce proveden řádně (po podaném poučení a za přítomnosti tlumočnice ruského jazyka) pohovor**, v jehož průběhu žalobce uvedl, že se narodil v Armaviru, v Ruské federaci, otec byl voják, takže se hodně stěhovali, jeho poslední působiště bylo v Tiraspolu v Podněstří. V rodném listě měl uveden Sovětský svaz a národnost rodičů byla ruská. V Ruské federaci prakticky nežil, otec sloužil v Německu, v Polsku a též v ČR, zde asi 3 měsíce, když se odtud ruská vojska vyváděla, poslali je do Frankfurtu na Odře a později do Moldavska, kde dostali byt. Otec působí v bezpečnostním výboru. Od r. 1992 žil prakticky v Tiraspolu, odjížděl za prací na různá místa v Rusku. Žádné doklady nepotřeboval, je umělec, výtvarník, opravoval kostely apod., do práce ho brali všude a doklady nepotřeboval. Zpočátku by v Moldavsku přihlášen k trvalému pobytu, pak ale došlo k válce a byl tam hrozný zmatek. Dali jim vybrat, jaké chtějí doklady, žalobce chtěl ruské, ale bylo to administrativně náročné, posílali ho z místa na místo a tak od toho nakonec upustil. V Moldavsku byl Rus, Moskal, když přijel na Ukrajinu, byl Moldavan, v Rusku totéž. Když tam mluví, on jim rozumí, ale když mluví on moldavsky, říkají, ať mluví radši rusky. Chtěl vystavit doklady v Moskvě na ambasádě, chtěl potvrdit totožnost, přinesl potvrzení o smrti otce. Řekli mu, že otec byl v bezpečnostním výboru, že jde o utajený spis, poslali ho do Armaviru pro duplikát rodného listu. Jel tam, ale v té době sehnal práci a už na to neměl čas. Rodiče byli občany Sovětského svazu, žalobce měl doklady, vše v pořádku, ale dům vybombardovali a vše bylo zničeno, to se stalo 23. 7. 1992. Všichni v panice utíkali, matka se pak vrátila pro doklady, ale druhá střela ji zabila. Vše bylo v sutinách, když chtěl nové doklady, oni chtěli po něm ty původní, jenže ty neměl. Od r. 1992 tak neměl žádné doklady, posílali ho od čerta k ďáblu, nakonec na to rezignoval. Matka zemřela a měl nárok na odškodnění, otec měl nárok na vysokou penzi, možná bylo pro orgány jednodušší mu vše odmítnat. Otec ležel v nemocnici ještě 4 roky po smrti matky, byl nemohoucí a na každou výplatu musel žalobci psát plnou moc, nechtěli mu vystavit žádný stálý doklad. Chodil pro otcův důchod na úřad sociálního zabezpečení v Tiraspolu. Je to malé město, tam stačila otcova ověřená plná moc, tam každý každého zná. Oni, zhruba 950 tisíc lidí, nepatří do Moldavské republiky, patří do Podněsterské republiky, tam byl po válce velký boom, rozdávali ruské pasy, jenže žalobce tam v té době nebyl, byl za prací. Žalobce znovu popsal svoji snahu o získání dokladu, uvedl, že kdyby si obstaral kopii rodného listu, získal by ruské občanství. Neměl při vyřizování v Moskvě kde bydlet, je to tam drahé, žil na ulici a pak, měl práci, tam žádné doklady nepotřebovali a pro něho bylo v té době důležitější vydělat si peníze na živobytí než získávat doklady. Cestoval tenkrát hned po smrti otce, v r. 1996, chtěl do Ruska, v Moldavsku žít nechtěl. Nyní měl namířeno do Holandska, ale byl zadržen a jeho teta překladatelka mu řekla, že zde je evropská země, jazyk se dá naučit, ona zde žije již dvacet let. V průběhu dvaceti let byl asi třikrát kontrolován, ale vždy vysvětlil, jak se jmenuje a bylo mu pouze doporučeno, aby si potřebné doklady vyřídil. Pracoval v Moskvě, ale i na Krymu, na Kubáni, Anapě a různých oborech, třeba i na stavbách nebo v zemědělství. Na jaře 2015 se v Podněstří začala přirostřovat situace, gubernátorem se stal bývalý gruzínský prezident Saakašvili, začaly se vytvářet blokády, stanová městečka, objevovali se členové Právěho sektoru a verbovali do armády. Jen v ulici, kde bydlel, otevřeli dvě náborová střediska. On otevřeně říkal, že bojovat nebude, začali mu vyhrožovat a říkat, že není patriot, proto se rozhodl, že odjede. Odjel na kole, ujel 1200 km a byl unavený, byl kontrolován na dálnici a odvezen do Hradce

Králové a Bělé Jezové. K situaci v Podněstří žalobce uvedl, že po nástupu Saakašviliho byla vyprovokována blokáda po celé délce hranice Ukrajiny s Podněstřím, byly tam tanky, nebo natáhli ostnatý drát, zabránili lidem odjíždět na Ukrajinu za prací či obchodem, jak byli zvyklí. Pravý sektor byl na hranicích, kontrolovali všechny, kteří chtěli na Ukrajinu, mířili na něho samopalem a poslali ho do fronty na kontrolním stanovišti. Do války ho nikdo neverboval, jeho názor znali, ale vyhrožovali mu a rozbili okna apod. Kvůli jeho názorům mu vyhrožovali místní patrioti či členové ruské osvobozené armády, to je dobrovolnická organizace, vzniklá pro případ napadení. Rozpoutala se propaganda proti Ukrajině, vše se připravovalo na válku. Se státními orgány nikdy žalobce problémy neměl. Do Podněstří se vracet nechce, je to návrat do války, je to jen otázka času. Kdyby měl být deportován, tak do Armaviru, kde se narodil, tam se aspoň nebojuje, Moldavsko je pro něho cizí, je orientován spíše Evropou. Žalobce sdělil, že se cítí zdrav. **Dne 11. 2. 2016 byl žalobce seznámen s podklady ve správním spise**, uvedl, že není občanem Moldavska, narodil se v Rusku. Do Moldavska přijel, až když byl už dospělý, měl pas, přijel s otcem. Neumí řeč, nemá k Moldavsku žádný vztah a nikdy tam nechtěl žít. Urazil na kole 1200 km, aby se odtamtud dostal.

Krajský soud přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a to se souhlasem obou účastníků řízení.

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11, nebo
- e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.

Po přezkoumání věci soud konstatoval, že žalobní námitky nejsou důvodné. V napadeném rozhodnutí je zcela podrobně uvedeno vše, co žalobce v průběhu správního řízení žalovanému sdělil, a to na str. 1 – 3 rozhodnutí. Po seznámení soudu s obsahem správního spisu, žalobou a vyjádřením žalovaného a obsahem rozhodnutí ve věci soud uvádí, že konstatace žalovaného na str. 3 rozhodnutí, kde považuje za tvrzený důvod žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany jeho obavu z návratu do Podněstří, kde se podle jeho mínění schyluje k válce, do které se on nechce zapojit, je správná. Z žalobcem uvedených skutečností jasně plyne, že ho na území jeho dosavadního dlouhodobého pobytu nikdo nepronásledoval ve smyslu ust. § 2 odst. 4 a 6 ve spojení s § 12 zákona o azylu. Žalobce uvedl, že v místě pobytu byl znám jeho názor, že nechce bojovat, žádný státní orgán ho nepředvolával, pouze mu měli vyhrožovat, ale neuvedl konkrétně kdo, protože k dotazu žalovaného uvedl, že Pravý sektor byl na hranicích s Ukrajinou. Uváděl, že vše se chystá na válku, ovšem toto uvedl v r. 2015 a soud konstatuje, že i po dvou letech taková situace nenastala, musí tak souhlasit se závěrem žalovaného, vyjádřeným v dubnu 2016, že v tomto směru se jedná o nepodloženou spekulaci žadatele. K žalobou tvrzeným důvodům naplnění podmínek ust. § 12 zákona o azylu pak soud konstatuje, že žalobci nic nebránilo, aby si v období 20 let, kdy pobýval na území Podněstří, vyřídil potřebné osobní doklady a případně přesídlil do Ruska. Pokud tedy si stěžoval na to, že Moldavsko mu je vlastně cizí zemí a nechce se tam vracet, bylo pouze na něm, aby žil na území, kde se jak jazykem, tak tradicemi cítil v domácím prostředí. V žádném případě však soud nemohl po přezkoumání věci dospět k závěru, že žalobce byl národnostně azylově relevantně ohrožen, protože žalobcovy pocity z určitého prostředí takovými důvody nejsou a býti nemohou. Neuvedl, přestože cestoval za prací rozsáhlým územím, žádné problémy se státními orgány kdekoliv, naopak, sdělil pouze skutečnost, že v období let, kdy žil bez platných dokladů, byl asi třikrát různě policií kontrolován a vždy mu bylo pouze doporučeno, aby si potřebné doklady opatřil. Pokud pak žaloba váže nutnost přiznání azylu žalobci k nedostatečným podkladům žalovaného, soud musí zdůraznit, že

takovou skutečnost ze správního spisu nezjistil. Událost, která se odehrála v zemi v r. 1992 je již více jak 20 let stará, žádný jiný ozbrojený konflikt na území neprobíhá, soud tak z žalobní námitky nezjistil, jaké konkrétní podklady by měl žalovaný k žalobcem sděleným skutečnostem obstarávat. Žalobou namítaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sice řeší povinnost zabezpečit k sdělením žadatele potřebné podklady, toto však správní orgán seriózně učinil, když ve správním spise se nalézají následující informace o situaci v zemi, odkud žalobce vycestoval – jedná se o Informace MZV ČR, pojednávající o situaci v Moldavsku, konkrétně pak o situaci obyvatel na území Podněstří, o situaci osob bez státního občanství na tomto území /leden 2016/, o situaci navrátilých se občanů – neúspěšných žadatelů o azyl v zahraničí /červen 2015/, podrobná zpráva o situaci na území z ledna 2013. Dále žalovaný zaopatřil podklady o Moldavsku od Amnesty International z února 2015 a od Freedom House, z ledna 2015. Dále měl k dispozici rozbor aktuální situace v zemi z Infobanky ČTK. Žalobce neměl k podkladům žalovaného žádné výhrady a nežádal jejich doplnění, ani sám neuvedl nic, co by mohlo naznačovat, že podklady žalovaného nepovažuje za ucelené, aktuální, správné a vyčerpávající, či z jakéhokoliv důvodu nedostatečné. Uvedl pouze, že k Moldavsku nemá vztah, nechce tam žít. Krajský soud je pak z uvedeného pohledu přesvědčen, že žalovaný se s neexistencí azylově relevantního pronásledování žalobce a případných obav z něho vypořádal na str. 3 – 6 zcela dostatečným způsobem a shledává žalobní námitky v tomto ohledu za nadsazené a nedůvodné. Žalobce konečně sám nespороval, že ČR nebyla jeho cílovou zemí, představoval si, že o azyl požádá v Německu. Poté, co byl zadržen v České republice, požádal o mezinárodní ochranu, soud tak nemůže jinak, než považovat jeho žádost za účelovou, a to z důvodu legalizace zdejšího pobytu, k čemuž však institut mezinárodní ochrany neslouží a pro výjimečnost situací, které zákon řeší, ani sloužit nemůže. Soud je přesvědčen, že žalobce správnímu orgánu nesdělil žádný azylově relevantní důvod (jak právní úprava uvedena shora), žalovaný tak ani neměl povinnost zaopatřovat další a další podklady, neboť ty, s nimiž žalobce seznámil, soud považuje za objektivní a dostatečné. Ustanovení §13 a § 14b) zákona o azylu na žalobce nedopadá, neboť je zletilý a žádný, v těchto ustanoveních upravený zákonný rodinný vztah, v jeho případě není znám. K možné úvaze žalovaného o existenci důvodů, hodných zvláštního zřetele krajský soud uvádí, že taková úvaha je plně v kompetenci správního orgánu, soud zkoumá, zda-li nevybočila z určitých mezí, v daném případě tomu tak nebylo, žalobce sám uvedl, že je zdravý, ani jeho věk pak není vysokým věkem, který má na mysli judikatura v případech, kdy je věk možností využití aplikace humanitárních důvodů.

V otázce doplňkové ochrany soud konstatuje, že situace na Ukrajině je sice složitá a i aktuálně stále ve východních oblastech ne zcela dořešená a uspokojivá, avšak není hodnocena jako totální ozbrojený konflikt ani v případech ukrajinských občanů. Vzhledem k tomu, že žalovaný si obstaral dostatečné podklady, z nichž dovodil neexistenci hrozeb vážné újmy v případě návratu žalobce do země posledního pobytu, což správní orgán též dostatečně a jasně na str. 7 – 9 rozhodnutí odůvodnil, soud nespatořil ani žádné vážnější pochybení ve výroku o neudělení doplňkové ochrany. To, že na tamních územích může být určitý problém mezi ruskojazyčným a moldavským obyvatelstvem nelze bez dalšího hodnotit jako hrozba mučení, nelidského či ponižujícího zacházení, se státními orgány země žalobce žádné problémy neměl. Žalovaný si opatřil i hodnocení situace, do které se vrací v zemi neúspěšní žadatelé o azyl v zahraničí, a žádné vážnější problémy nezjistil.

Krajský soud proto po přezkoumání věci dospěl k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, žalovaný odůvodnil neexistenci azylově relevantních důvodů pro případné vyhovění žádosti žalobce dostatečně a přehledným způsobem. Soud tedy žalobu zamítl jako nedůvodnou, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný správní orgán náhradu nákladů řízení neúčtoval.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 30. květen 2017

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Renata Vašatová